

Arrest

nr. 174 628 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2015 vraagt de verzoekende partij een visum lang verblijf aan te New Delhi.

Op 26 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10, §1, al.1, 4° en de wet

van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011; de aanvrager geboren op 18/05/1996, is ouder dan 18.

Bovendien bevat het dossier, zoals het werd overgemaakt aan DVZ, geen kopie van de geapostilleerde geboorteakte als bewijs van de verwantschap.

De visumaanvraag wordt geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij voert de volgende exceptie van gebrek aan belang aan:

"De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekers geen belang hebben bij het door hen ingediende beroep.

In toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan eerste verzoekster als ascendent van een meerderjarige derdelander immers geen recht op gezinshereniging laten gelden. Indien de bestreden beslissing zou worden vernietigd (quod non), dan zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich gedwongen zien opnieuw vast te stellen dat verzoekster, overeenkomstig de huidige wettelijke bepalingen, geen recht op gezinshereniging kan laten gelden.

Het beroep dient derhalve onontvankelijk te worden verklaard, bij gebrek aan belang."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verzoekende partij de toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betwist, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 *juncto* artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 3 van het EVRM en van de motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"In de bestreden beslissing staat te lezen dat één van de redenen tot weigering van de visumaanvraag het feit is dat er geen geboorteakte van de verzoekende partij bij het dossier zou zitten.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel dient het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvSt 22 november 2012, nr. 221.475).

In casu dient te worden vastgesteld dat het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing die zich steunt op het ontbreken van een geboorteakte faalt naar recht nu deze motivering zich niet steunt op de juiste feitelijke gegevens en er kan gesteld worden dat dienaangaande de verwerende partij evenmin haar beslissing zorgvuldig heeft voorbereid.

Immers, uit het administratief dossier van de visumaanvraag blijkt genoegzaam dat wel degelijk het vereiste document, met name de geboorteakte van de verzoekende partij werd overgemaakt aan de verwerende partij.

De verzoekende partij legt een kopie van de checklist voor uit het administratief dossier dd. 20 maart 2015 voor waaruit blijkt dat de geboorteakte wel degelijk werd overgemaakt:

“Original birth, medical cft & pss enclosed” (stuk 3)

Het is voor de verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe kon worden geoordeeld dat zijn geboorteakte niet werd overgemaakt.

Volledigheidshalve voegt de verzoekende partij een kopie van de overgemaakte geboorteakte met apostille bij huidig verzoekschrift (stuk 4).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zich manifest niet steunt op de juiste feitelijke gegevens van het dossier en dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd voorbereid. Immers, indien dit wel het geval zou zijn geweest zou de verwerende partij hebben moeten vaststellen dat de geboorteakte wel degelijk in het dossier aanwezig dient te zijn en zou zij de beslissing niet hebben gemotiveerd op basis van de verkeerder veronderstelling dat deze niet in het dossier zou aanwezig zijn.

Omwille van deze redenen acht de verzoekende partij art. 10 Vw. j. de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het eerste middel is in die zin dan ook gegrond.”

En

“Het valt niet te betwijfelen dat de verzoekende partij de zoon is van een in ons land erkend vluchteling en dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven. Dit wordt ook niet in vraag gesteld in de bestreden beslissing.

Echter heeft de verzoekende partij in zijn visumaanvraag ook de nadere precaire toestand uit de doeken gedaan. Met name is het zo dat de moeder van de verzoekende partij dient te zorgen voor de grootouders die ouder zijn dan 90 jaar en het gezin, gelet op de situatie van Tibetanen in India, in een zeer prangende humanitaire situatie zit. De vader van de verzoekende partij dient de verzoekende partij dan ook te onderhouden, de verzoekende partij heeft door omstandigheden zijn studie moeten stopzetten.

Dit alles heeft de verzoekende partij overgemaakt aan de verwerende partij (stuk 5), doch er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij hier geen enkele rekening mee heeft gehouden en de aanvraag louter en alleen heeft afgewezen op basis van art. 10 Vw., niettegenstaande de verzoekende partij elementen heeft aangehaald in het licht van een aanvraag ex art. 9 Vw.

Zo heeft de verzoekende partij het bewijs voorgelegd dat zijn vader hem dient te onderhouden (stuk 5), en het bewijs gevoegd van de gezegende leeftijd van de grootouders (stuk 5) evenals van het feit dat hij zijn studie diende stop te zetten (stuk 5).

De verwerende partij heeft de plicht om de humanitaire elementen die door de verzoekende partij werden aangehaald dienen in het licht van art. 9 Vw. op hun waarde te worden onderzocht. De verwerende partij kan niet zomaar volstaan met een formalistische afwijzing op basis van art. 10 Vw. louter en alleen omwille van de leeftijd van de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan verwijzen naar rechtspraak van Uw Raad in dezelfde zin:

« En l'espèce, force est de constater que l'acte attaqué n'est pas suffisamment motivé en droit dès qu'il se limite uniquement à préciser l'une des deux dispositions en vertu duquel l'acte a été pris sans clairement faire apparaître que la demande aurait été analysé sous deux angles à savoir l'article 10, §1er, alinéa 1er, 4°, de la loi du 15 décembre 1980 et sous l'angle de l'article 9, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980. » (CCE 26 février 2009, n° 23.770)

Volledigheidshalve kan de verzoekende partij de situatie voor Tibetanen in India meegeven, de verwerende partij diende hier trouwens genoegzaam van op de hoogte te zijn:

“[...]”

(stuk 6, H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, te consulteren op <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>)

“[...]”

(stuk 7, VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>)

“[...]”

(stuk 9, Times of India, “Protest against death of Arunachal student”, 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>)

“[...]”

(stuk 10, « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014)

“[...]”

(stuk 11, “Is Dharamshala safe for Tibetans?”, Mila Rangzen, 12 juni 2014, te consulteren op www.tibettelegraph.com)

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt bovendien de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. Een dergelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Gelet op het feit dat de vader van de verzoekende partij een erkend vluchteling is in ons land, kan niet van hem worden verwacht dat hij zou moeten terugkeren om een gezinsleven te kunnen hebben (EHRM, Sen t. Nederland).

Het recht op een privéleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privéleven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privéleven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Ook wanneer het een eerste toegang betreft dient de verwerende partij zodoende een belangenafweging te maken. Van een dergelijke belangenafweging is in de bestreden beslissing geen enkel spoor te bespeuren. De motiveringsplicht j. art. 8 EVRM is dan ook geschonden.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing geen enkele belangenafweging wordt doorgevoerd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Omwille van de bovenstaande redenen acht de verzoekende partij dan ook art. 8 j. 3 EVRM j. art. 9 en 10 Vw. j. de motiveringsplicht geschonden. Het tweede middel is in die zin dan ook gegrond."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zich bij zijn besluitvorming niet heeft gesteund op de juiste feitelijke gegevens.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat er verkeerdelijk werd geoordeeld door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging dat de geboorteakte niet werd bijgevoegd.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij inderdaad een kopie van de geboorteakte heeft overgemaakt, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Het weze evenwel benadrukt dat het voormelde uiteraard geen afbreuk kan doen aan het hoofdmotief van de in casu bestreden beslissing, met name dat de verzoekende partij de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, en derhalve geen aanvraag voor een visum type D meer kan indienen met het oog op het vervoegen van zijn ouders.

Verzoekende partij betwist allerminst dat hij reeds de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, alsook lijkt zij niet te betwisten dat de wettelijke mogelijkheid van de gezinshereniging voor de verzoekende partij niet meer openstaat.

Deze materiële misslag kan bijgevolg in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van het visum type D diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

En

“Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging de aanvraag louter heeft afgewezen op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet heeft afgewezen, dit terwijl er ook elementen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden zijn aangevoerd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zou deze elementen niet op hun waarde hebben onderzocht.

In antwoord op de verzoekende partij zijn concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij zijn beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...]”

De verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij in zijn inleidend verzoekschrift zich niet verzet dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan ascendenten van meerderjarige vreemdelingen niet in de mogelijkheid voorziet om van rechtswege tot verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, behoudens de uitzondering voorzien in artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij houdt evenwel voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging de humanitaire elementen die door hem werden aangevoerd, had dienen te onderzoeken.

Verweerder merkt dienaangaande op dat de aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D enkel was gestoeld op artikel 10, §1 al 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl een visumaanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet is terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat handelt over het geval waarbij de visumaanvraag zowel op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet als artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...]”

De verwerende partij laat gelden dat het de verzoekende partij inderdaad vrijstaat een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, doch dienaangaande moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij daartoe de geëigende procedures dient te volgen.

Aangezien verzoekende partij in casu enkel een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend in functie zijn vader, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet geen gezinshereniging voorziet voor bloedverwanten in opgaande lijn.

Verzoekende partij voert in het tweede middel nog uiterst summier de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: “EVRM”), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“[...]”

Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroepen op art. 8 EVRM.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat, hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat in casu sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid de verzoekende partij met zijn vader of vice versa.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft eerste verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende niet aan dat hij het familieleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging niet kon worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart

2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“geen kopie van de geapostilleerde geboorteakte als bewijs van de verwantschap.”* De verzoekende partij betwist echter dat ze geen kopie van een geapostilleerde geboorteakte voorgelegd heeft.

In het administratief dossier dat neergelegd werd is inderdaad geen geapostilleerde geboorteakte terug te vinden. Echter, in het elektronisch formulier dat door het Belgisch consulaat te Mumbai werd opgesteld, wordt uitdrukkelijk vermeld dat: *“acte de naissance tardivement enregistre.”* Op het document *“document checklist for a family reunification to join your parents in Belgium”* wordt aangegeven dat een geboorteakte neergelegd werd. De geboorteakte die neergelegd werd, bevindt zich niet in het administratief dossier dat aan de Raad overgemaakt werd. Bijgevolg kan de Raad in het kader van haar wettigheidscontrole niet nagaan of de verzoekende partij al dan niet een geboorteakte met apostille neergelegd heeft. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3.1.3.2. In haar tweede middel betwist de verzoekende partij dat haar aanvraag louter op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet beoordeeld werd en niet op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat: *“De verwerende partij kan niet zomaar volstaan met een formalistische afwijzing op basis van art. 10 Vw. louter en alleen omwille van de leeftijd van de verzoekende partij.”*

In casu kan er niet zonder meer vastgesteld worden dat de aanvraag van de verzoekende partij enkel op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet ingediend werd. Immers, in het *“application for a visa long stay in Belgium”*- formulier dat door de verwerende partij opgesteld werd en door de verzoekende partij ingevuld werd -, wordt enkel vermeld dat de verzoekende partij een aanvraag visum lang verblijf aanvraagt omwille van *“family reunion”*.

De verzoekende partij heeft geen uitdrukkelijke melding gemaakt van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven wordt op het aanvraagformulier voor een visum lang verblijf enkel de hoofddreden van de reis (*“main purpose(s) of the journey”*) gevraagd. Nergens wordt aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd op grond van welk wetsartikel ze haar visum lang verblijf aanvraagt. Bijgevolg kan de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet zonder meer dienstig voorhouden dat: *“Terwijl een visumaanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet is terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat handelt over het geval waarbij de visumaanvraag zowel op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet als artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd ingediend.”*

Uit het aanvraagformulier blijkt dat de verzoekende partij op het moment van de aanvraag reeds ouder dan 18 jaar was. De verwerende partij heeft op eigen initiatief de aanvraag van de verzoekende partij gekwalificeerd als een aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, wetende dat de verzoekende partij op het moment van de aanvraag reeds meerderjarig was. Noch uit de bestreden beslissing noch uit de nota met opmerkingen blijkt waarom de verwerende partij van mening was dat de aanvraag louter op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet diende beoordeeld te worden en niet op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Gelet op voormelde gegevens maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de aanvraag van de verzoekende partij enkel op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet diende beoordeeld te worden en niet op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel van de verzoekende partij is in de aangegeven mate gegrond en leidt eveneens tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015, tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS